

ЗА ПРИЧИНИТЕ ЗА СВОБОДНОТО ДВИЖЕНИЕТО НА ТЕЛАТА И ПЕТАТА СИЛА

Тодор Вачев

Уважаеми присъстващи учове, дами и господа, – тук Ви представям и то в резюме, само малка част от началото на хипотезата "Ташава на Света" – класическа, квантова, релативна физика. Подробности ще намерите на интернет адрес: www.fizika-hipoteza.kit.bg.

Според нея причина за свободното движение на телата, /когато не им действат външни сили/, е взаимодействието на тези тела с физическия вакуум.

За разлика от други хипотези ще приетаме, че първичното, начално състояние на Света изглежда безбрежен, неспромигван океан от две различни, но твърде равномерно смесени компоненти. Едната компонента представляват сферични, хаотично движещи се частици, наречани първични частици. Те имат различни постъпателни скорости, – по малки от c , но предимно по големи от скоростта на втората компонента, – виртуалните фотони, които за нашия регион от Вселената е $v = c \approx 3 \cdot 10^{10}$ см./сек.

И първичните частици, и виртуалните, възможни, непряко наблюдаемни фотони са движени от момент на количество движение, /спин/, имат маса, електричен, барionen, лептонен или други заряди. Тези две компоненти представляват невеществената форма на материята.

Но при една случайна, космическа флукутация на виртуалните фотони се възбужда субгравитационното поле и взаимодействие, което ги съгъстява в Космическо ядро. Дебави вече сурхевеелни скорости в първия етап на космическото ядро и съгъстен достатъчно, част от виртуалните фотони взимват преки квантови взаимодействия /чрез декохване/. Тогата тяхното постъпателно движение намалява, т.к. отчасти се трансформира, опакова, в техен вътрешен момент на количество движение – /спин/. По такъв начин част от хомогенните виртуални фотони се превръщат в реални фотони спинори – първото вещество –, озарявайки космическото ядро и безбрежните простори извън него. Или още по-кратко и по ясно: "В началото бе мрак и светлина и светлината в мрака свети, и мракът я не обзе", /Иоан – 1:5 /. С това започва втори етап от развитието на космическото ядро –, когато освен реални фотони се раждат и много по-масивни елементарни частици спинори, а заедно с тях се ражда и наблюдаваното днес гравитационно поле.

По голямата част от така полученото вещество бързо се разпръсква във всички посоки от центъра на космическото ядро и това е същността на Великия космически топлинен взрив –, дал началото на нашата Метагалактика.

Още с възникването си и сега веществните тела взаимодействат с част от свободните първични частици и виртуални фотони, които част наричаме полеви частици, – преносители и съучастници съответно в гравитационното и електромагнитното поле и взаимодействие.

Грандиозната картина на Сътворението, макар и накратко описана тук, позволява разбиране на причините за пълния покой /неподвижност/, на веществните тела, както и причините за тяхното равномерно праволинейно движение, – неизвестни до сега.

Сега е ясно, че при скорост на едно веществоно тяло точно $v=0$ /реагиралите с него /полеви / първични частици и виртуални фотони имат идеално сферично разпределение по скорости и посоки, /Фиг.1/. Образно, – неговата полева, невеществена аура или ореол имат сферична асиметрия $\Gamma_V = 0$, разглеждано в далечния, хомогенен и невъзмутен от никакви външни сили физически вакуум.

Ако при същите условия едно веществоно тяло се движи с равномерна праволинейна скорост $v = \text{const} > 0$, то е заето по посока на своята скорост изпитва по големо активно взаимодействие, скрита сила P_a^+ /от частиците на физическия вакуум, отколкото в обратна посока P_a^- , т.е. $P_a^+ > P_a^-$, /Фиг.2/. Явно, колкото и малка да е скритата активна сила $\Delta P_a = P_a^+ - P_a^-$ за време $\Delta t \rightarrow \infty$ тя би придала на тялото скорост $v \rightarrow \infty$, ако не беше равната и противоположна скрита сила P_r . Тази скрита, пасивна или реактивна сила дължи на факта, че тялото разсейва по интензивно, под помалък ъгъл спрямо посоката на своята постъпателна скорост, потоците от частици на физическия вакуум, които са перпендикулярни на тази скорост, отколкото в обратна посока /Фиг.2 /. Аналогично, когато бягаме прави, дълговете калки, падащи вертикално, ударят по синьо в лицето ни и по слабо откъм гърба ни. Само че трябва да си мислим тези удари за напълно еластични.

По такъв начин величината на равномерната праволинейна скорост на тялото от /Фиг.2/ се определя от величината на равните и противоположни скрити активна и реактивна сили $\Delta P_a = P_a^+ - P_a^- \neq P_r$, с които му действат частиците на физическия вакуум. Тогата сферичното разпределение на полевите частици около тялото е нарушено или образно казано, – полевата, невеществена аура, /ореол/, – локално свързани с него имат сферична асиметрия $\Gamma_V > 0$, /Фиг.2/.

Прилагайки върху същото тяло външна, явна сила F /за кратък промеждутък от време Δt / виждаме, че сферичната асиметрия на полевите потоци от свободни първични частици и виртуални фотони от Γ_V /, /Фиг.2/ е станала $\Gamma_V' > \Gamma_V$ на /Фиг.3/ а постъпателната скорост на тялото от v / е

станала $V_1 > V$, което означава и по висока етопност на величините в равенството $\Delta Pa = P_z$.

Ето за какво отива работата извършвана от така наречените живи сили: $W = mV_1^2/2 - mV^2/2$. Тя отива за изменение на видимата постъпателна скорост V и съответно невидимото изменение степенята на локална асиметрия Γ_V или, промяна степенята на равенството между действието и противодействието $\Delta Pa = P_z$, където спомняме си $\Delta Pa = Pa^+ - Pa^-$. Накратко, - изменя се степенята на взаимодействието между вещественото тяло и средата, в която се движи то - физическият вакуум, т. е. образно казано, изменя се асиметрията на неговата невеществена полева аура, /ореол/.

Друг е въпросът, че работата W може да се извърши по бавно или по бързо, прилагайки върху разглежданото тяло различна външна сила F съгласно известното уравнение $F = m \frac{dV}{dt} = F_z$. Тайнствената сила F_x наричат инертна или вродена сила на материята. Сега излиза, че това е силата, с която физическият вакуум се съпротивлява при изменение степенята на неговото взаимодействие с веществените тела.

Явно, според хипотезата, масата на едно такова тяло означава интензивността, мощността, с която то разсейва произлизащите го потоци от частици на физическия вакуум, както и тяхното разпределение по скорости и посоки в неговата полева, невеществена аура. В този смисъл известната формула от теорията на относителността $m = m_0 / \sqrt{1 - v^2/c^2}$ показва доколко това разсейване е нелинейно и свързано с V^2 / C^2 .

Прочее, при криволинейно, в частност, равномерно движение по окръжност с радиус r имае постоянно ускорение a_{\perp} , - насочено към центъра на въртене O . Тогава тангенциалната скорост V на тялото не се изменя по величина

, а само по посока. Ето защо неговата маса $M > 0$ си остава постоянна, както и свързаната с нея асиметрия $\Gamma_V > 0$, а външната явна сила $F_{\perp} = M \cdot a_{\perp} = MV^2/r$, наричат центроостремителна сила. Тя се уравновесява от равна и противоположна на нея инертна сила $F_{L\perp} = F_{\perp}$, наричана центробежна сила. Но в съвременната физика и центробежната сила $F_{L\perp} > 0$ няма обяснение, както и "вродената" инертна сила F_L в случай на праволинейно ускорително движение, /Фиг.4/.

А според хипотезата $F_{L\perp} > 0$ дължим на бързината, с която тялото изменя посоката на скоростта си или все едно, - бързината, с която измени посоката на своята невеществена полева аура. Но тогава, освен асиметрията Γ_V , свързана с равномерната тангенциална скорост на тялото $V > 0$ в тази аура съществува и асиметрията Γ_z - насочена по радиуса

r . Излиза, че както тя, така и центробежната сила $F_{L\perp} > 0$ се дължат на еластично разсейване от тялото на произлизащите го \perp на O частици на физическия вакуум и то по интензивно по посока на t в \perp центроостремително ускорение отколкото в обратна посока. Явно и двете асиметрии се изменят при изменение скоростта на тялото по величина. Но Γ_z се изменя и при изменение на тази скорост само по посока, като в предельния случай, $r \rightarrow \infty$ / се анулира, става $\Gamma_z = 0$, /Фиг.2 и 3/. Практически най често се наблюдават сложни движения, криволинейни с променлив радиус и променлива по величина постъпателна скорост, но както е известно само последната промяна пълната маса-енергия на тялото, - $m = E/C^2$.

В заключение, когато не виждаме или не разбираме, какво компенсира външните сили, действащи върху дадено тяло, то са полевите частици на физическия вакуум.

Принципът се в едно поле и вещество.

Когато ни казват, че неутрино частиците пресичат средно статични слънца, като напето, но направени от олово, преди да реагират с техните атоми, ние вярваме, защото е снитие доказано. Но не вярваме, че центробежната сила, действваща върху възлото и всичко в него при зароб и разкъсваща даже стоманени маховици при бързото им въртене, се дължи на полевите частици на физическия вакуум, защото нямаме достатъчно чувствителни уреди за констатиране на тези частици. Те преминават през телата подобно вятър през дупките на градинска мрежа, а ние трябва да констатираме само нивожна част от тях, - реагирайте с "телта на мрежата". От къде обаче живите същества, при опасност, знаат да затаят дъхът си и ако може, - да спрат съзнателно си. Те усещат, че всяко движение променя невеществената, полева аура на телата, а това се улавя от другите биологични приемници, както и движението на всяка мисъл, /телепатия/.

Наистина, даже пърхането на една пеперуда се усеща чак до края на Вселената, пренасяно съответно със светлинна скорост от полевите виртуални фотони и със свръхсветлинна скорост от полевите първични частици на физическия вакуум та няма нищо скрито от Него.

Прочее, съвременната физика е на път да обясни всички процеси и явления в неживата Природа с наличието и действието на четири сили. Техен източник са гравитационните, силните, слабите и електромагнитните взаимодействия.

За пета сила най напред говори израелски учен през 1964 г., която и до сега остава недоказана. Според един изследовател тя има характер на отблъскване, /антигравитация/, Напримено, две тела, еднакво тежки, но направени от различен материал, падаат свободно към земята с различни ускорения. Силата сила бързо нараства с надморската височина на телата и зависи от баричния заряд на атомите им. Но по голди брой учени и

научни експерименти оспорват съществуването на тази сила, понеже измерванията се извършват на границата на допустимите грешки, пак по линия на подходящи, достатъчно точни и чувствителни уреди. Надеждата ни е, че лансирания от хипотезата двукомпонентен физически вакуум ще съживи и улесни и търсенето на тайнствената ПЕТА сила.

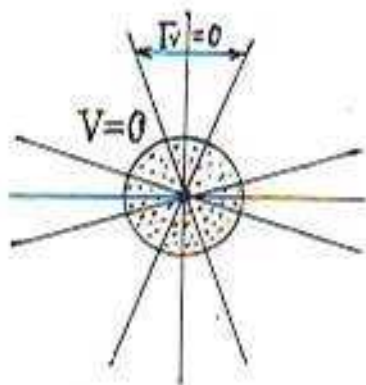
Накрая, приемете поетичното пожелание към всеки от Вас:
 "Твори, измисляй, пробвай! До сто години расти без старост ти".

12-X-2012 г.

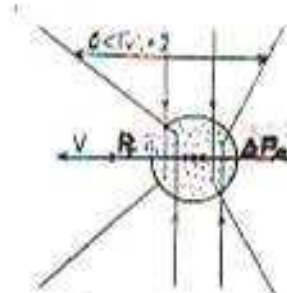
гр. Варна

автор:

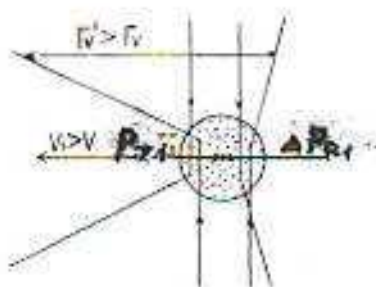
Тодор Георгиев Вацев

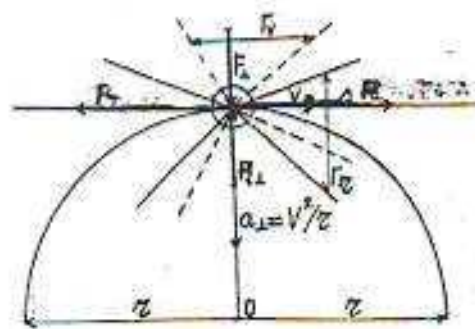
Фиг. 1

Фиг. 2

Фиг. 3

Фиг. 4